

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă“ 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

Numai omul se poate ruga

În copilăria cea fără de gânduri și fără de necazuri, când omul încă n'are tăria judecății, părinții trebuie să ne învețe mereu să ne ferească de la rău, și să ne învețe ce este bine și ce este trumos. Nici odată nu vom putea răsplăti din destul părinților noștri pentru învățăturile ce ni le au dat în copilărie și în tinerețe.

Ei ne învață și cele dintâi rugăciuni, sau ocinași, după cum se spune în unele părți. Îmi aduc aminte că mama, pentru a-mi dovedi și a mă îndemna și mai tare, că-i păcat să mă culc seara fără a zice rugăciunile, îmi arăta cum chiar și oile râcăie cu piciorul în pământ, sau în pajiște înainte de culcare. Îmi spunea că aceasta este rugăciunea oaii, care atâta știe și atâta se pricepe, fiind un biet animal necuvântător. Eu mă uitam la semnul pe care-l scria oia cu piciorul, și, cu mintea de atunci, credeam pe mama pe cuvânt.

Poate și unii dintre cititorii gazetei au auzit așa ceva în copilărie. Sunt țărani de-ai noștri cari cred a ști ce semne fac și alte animale necuvântătoare, semne ce țin loc de rugăciune.

Poate cei mai mulți spun așa numai pentru a-și îndemna și mai tare copii să învețe și să spună regulat rugăciunile. Poate să fie și deaceia cari chiar cred că și animalele se pot ruga lui Dumnezeu.

În vorbirea de toate zilele spunem adeseori că și cerul înstelat, și vânturile, și florile câmpului și animalele pământului, sau fiarele pădurilor, laudă pe Dumnezeu. Decâteori nu spunem că paserile cântărește, seara pe răcoare și în diminețile de primăvară, laudă pe Dumnezeu prin cântecele lor cele minunate.

Dar acestea sunt cuvinte cari nu acopere adevărul așa cum

(continuare în pag. 2-a)

DUMINECA VI-A DUPĂ RUSALII

OCHII

Mântuitorul vindecă doi orbi. Amară e soarta omului orb! Să nu poți vedea chipul mamei tale, fața unui copil nevinovat, podoaba unei flori, veselia unui tânăr, cerul senin, licărirea stelelor! Ce nefericire vrednică de plâns!

Credința, însă ne spune că este o stare mai jalnică. Starea osândiților din *întunerecul cel mai din afară* unde nu are capăt lăcrimarea plânsului veșnic (Matei 8.12).

În aceasta se silesc să ne asvârlă sufletul chiar ochii sănătoși dar neîmblânziți. Vederea este o fereastră (Ieremia 9.12), mai mult chiar: două dintre porțile morții păcatului ce intră în sufletul nostru (sf. Ieronim). Și mai mult: este o plasă ce pescuiește fărădelegi când o lași în mâna firii noastre stricate. **Ochiul nu se mai satură privind** (Eclesiastul 1.8 și Prov. 27.20).

Vederea slobozită de capul ei culege totul de pe strada populată, dela strand, dela cinema, din reviste cu poze decoltate, din romane pornografice, din ziare cu glume necuvincioase și le depune în magazia imaginației ca pe un nutremânt. Hrana care, după ce a despoiat sufletul de virtutea curățeniei sfinte, sărăcește sângele și istovește trupul... **cel ce să uită la femeie ca s'o poftescă... a și preacurvit cu ea în inima lui** (Matei 5.28).

Deci cauzează apropierea timpurie a morții și primejdia osândei. Iată de ce a rostit Domnul Hristos acelea vorbe grele: **dacă ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l dela tine; căci este spre folosul tău să pierzi unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă** (Matei 5. 29).

Înțelesul vorbelor Domnului Hristos nu cere să ne mutilăm, să ne schilodim trupul. Ci să aducem jertfă pentru mântuire. Să renunțăm la marea plăcere de a privii căile păcatului: cinematograful, strandul, balurile, romanele necuvincioase, pretenia cu persoane ispititoare și altele asemenea acestora.

Pe stradă, în fabrică, la biserică să nu fim curioși, ci cu modestie, cu grijă în priviri.

Ochiules te lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, (înfrânat), tot trupul tău v'a fi plin de lumină (Matei 6.22).

P. r. TEOFIL

Secerișul

Luna lui Cuptor e pe sfârșite. Holde cu paiul înalt ca trestia își tremură spicul pâr-guit în strălucirea soarelui de vară. Lan aurit, promițător de îmbelșugare; căci brațul harnic, părțit de ferbințala trudniciei, încă de când era în frăgezimea fără spic, l-a curățat de pământul care începea să-l înăbușe.

Astăzi doar firul grâului, ce-ți destată ochii în goliciunea-i plină de frumusețe, își îndoaie paiul sub greutatea spicului rodnic, așteptând cu umilință ca stăpânul să-și înfingă se-cera în el, pentru a-l face hrana lui de toate zilele.

Omule! În acest timp să nu te fure îmbelșugarea trecătoare. Indreaptă-ți privirea ta, înăuntrul tău și cercetează lanurile sufletului. Vezi cum arată această holdă, din spicele căreia îți vei face hrană pentru vecinicie!

Cercetează această holdă și curățește-o de pământul păcatului, care-i înăbușește rădăcina. În mulțeste-ți opintelile pentru curăția ei. Fă din, ea un lan ce se pâr-guiește în căldura binefăcătoare la soarele credinței.

Fă să fie o holdă cu spice ce se apleacă sub greutatea rodniciei, atunci când v'a veni **Secerișul**

G. B. Sântioneanu

Mărturisirea credinței

Agnesa era o tânără nobilă din Roma și nu avea decât 13 ani. Tânărul Procopiu, fiul prefectului din Roma, o ceru în căsătorie. Dar ea, care era creștină și își închinase fecioria Mielului dumnezeesc Isus, nu voi să audă de această propunere și de aceea fu dusă înaintea prefectului păgân și acuzată că era creștină.

— Tu ești Agnesa?

— Da, eu sunt Agnesa.

— De ce nu vrei să te măriti cu fiul meu? Oare nu-i destul de bogat?

— O, mult mai nobil și mai bogat și mai puternic este Mirele meu.

— Și cine-i acesta?

— *Isus Hristos*.

— Nenorocită ce ești! Și mai spui acest nume în fața mea? Te arăți creștină?

— Dacă sunt, cum să nu mă arăt?

— Nefericită, ascultă aici: sau te închini zeilor și îl iai pe Procopiu, sau vei fi osândită la moartea cea mai îngrozitoare.

— Mirele meu m'a însemnat în frunte cu semnul său și eu nu-l voi fi necredincioasă, chiar de m'ar costa viața.

— Și toate amenințările nu folosiră la nimic. Fecioara a rămas neclintită în mărturisirea credinței sale. A fost schingiuită în chip îngrozitor, apoi i-a fost tăiat capul. Astăzi este sfântă și mucenică a credinței.

Iată ce înseamnă a-și mărturisi credința!
Trebuința mărturisirii credinței a fost totdeauna învățată de Biserica catolică spre deosebire de alte religii, unde cre-

Numai omul se poate ruga

(continuare din pag. 1)

este. In lumea întreagă pe care o cunoaștem noi, în lumea cea văzută zidită de Dumnezeu, numai omul se poate ruga. Pentru rătăciune se cere să cunoști pe acela la care te rogi, să te poți apropia de el, să te poți înălța la el.

Rugăciunea o facem lui Dumnezeu. Dar pe Dumnezeu nu-l poate cunoaște nime din lumea cea văzută decât omul, fiindcă numai omul are minte, pricepere, înțelepciune. Și la Dumnezeu nu te poți ridica pe nici un fel de aripi, decât pe aripile sufletului, ale spiritului, — și spirit, *duh nemuritor numai omul are.*

Crinii câmpului ori cât ar fi de frumoși în curăția lor albă neprihănită, și ori cât te-ar îmbăta cu mireasma lor, n'au gând și n'au nici suflet. Paserile cântărește pot să ne uimească cu mulțimea și curăția melodiilor fluerate; dar și ele și celelalte viețuitoare, afară de om, n'au gând și înțelepciune cu care să poată cunoaște pe Dumnezeu, nici simțire lăuntrică sufletească, cu care să se înalțe până la Dumnezeu. Lor le-a dat ziditorul numai atât pricepere ca să se poată hrăni și să se știe apăra în vreme de primejdie. Și nici aceasta nu este o pricepere sufletească, cum e la om, ci mai mult o lege oarbă dela care animalele nu se pot abate, un fel de poruncă a vieții, și nu înțelepciune gândită, ca la om. Astfel de pildă omul poate face și colibe și palate, dar albina nu știe să zidească decât în același fel ne învățat fagurul de ceară, și nime pe lume nu ar putea-o învăța să-l zidească altfel.

Astfel în lumea întreagă cunoscută de noi în lumea cea văzută, numai noi oamenii ne putem ruga, pentru că numai noi putem cunoaște și ne putem înălța cu sufletul către Dumnezeu. *Numai noi suntem zidiți*

după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, având suflet nemuritor, cu înțelegere, simțire lăuntrică sufletească, și cu voință slobodă.

Deci, prin rugăciune omul se deosebește de toate viețuitoarele pământului, e mai mult decât toate, este „cununa ziditorilor lui Dumnezeu pe pământ.”

Și n'a fost, nu este, și nu va fi până la capătul veacului popor care să nu știe rugăciuni și jertfe, și care să nu se roage și să nu se închine, într'un fel sau altul, lui Dumnezeu. Pentru că în toate neamurile este aceeași fire, aceeași natură omească, aceeași zidire a lui Dumnezeu din trup muritor și suflet nemuritor.

ION AGĂRBICEANU

CA SĂ-ȚI CUNOȘTI RELIGIA

Atitudine față de spiritism

Biserica socotește spiritismul între superstiții.

Vom vedea îndată pentru ce. Mai întâiu să lămurim cuvântul în suș. Sub spiritism se înțelege învățătura (doctrina) care pretinde că sufletele oamenilor morți se pot reîntoarce între noi la chemarea unor indivizi numiți: mediu, și răspund la întrebările lor. Firește că nu oriunde și oricum, se pot invoca aceste spirite. Intâia condiție este întunecul odăii. Care — între noi fie zis — dă de bănuț. Pe lângă aceasta e de lipsă o masă, un alfabet, un ban de argint, hârtie, creon etc. Când pune mediul degetul său pe litera voită de spirit, masa se mișcă și dă o lovitură de aprobare. Alt mod de comunicare: mediul cade în somn hipnotic și atunci prin mijlocirea lui vorbește și scrie... spiritul chemat la raport. Mai „șoadă treabă” e că uneori spiritul nu se știe exprima în limba vorbită în vieță. Așa spre pildă spiritul lui Napoleon, în fața unor medii ne-francezi nu știa vorbi franțuzește. Sf. Pavel citat să amuzeze asistența, vine și nu știe să răspundă la întrebări de religie nici cât un elev dela primară. Pascal, vestitul matematician nu-i capabil să rezolve o ridicare la patrat. Asemănător lui Napoleon, un spirit care slujia pe Dna Piper (mediu), se destăinuia că el a fost medic francez cu numele

dr. Phinuit năzcut în Marsilia și mort la 1860. Acesta nu știa îngăima nici o boabă franțuzește.

Punctul de vedere al Bisericii. Spiritismul e clasat între păcatele contra virtuții religioase și taxat drept o modernă superstiție. Da, fiindcă vatămă cultul datorit lui Dumnezeu. Nu-i oare jignitor pentru demnitatea lui Dumnezeu să crezi că el permite sufletelor de peste mormânt, să ofere spectacole distractive unor inși cari se plictisesc și nu-și pot domoli curiozitatea naivă?

După părerea savanților catolici fenomenele spiritiste în multe cazuri se reduc la simple trucuri și scamatorii odioase. Nu arareori chiar cei mai reputeți medii au fost prinși, cu mâța'n sac: lucrau ei în locul spiritelor, așa: Dr. H. Slade, Florence Cook, Ana Rothe, Doniel D. Home. Acesta din urmă spre sfârșitul vieții într'un moment de sinceritate a mărturisit între altele: „Nu, un mediu nu poate crede în spirite. E singurul care nu poate crede în ele niciodată”. Când nu sunt șarlatanii perfecte fenomenele ocultisto-medianice se presupun a fi produse ale subconștientului ale autosugestiei, ale ipersensibilității în stare hipnotică, cu un cuvânt efecte ale firii omești având forțe psiho-fizice nedescoperite până azi.

Dacă la seansurile spiritiste

lucrează într'adevăr spirite, acele nu pot fi decât spirite diavolești care pot influența asupra sufletului și trupului omului ca și asupra lucrurilor înconjurate. Ele vin și nepoftite știind că n'or rămânea fără profit. Inclinația spre superstiție, credulitatea și ignoranța religioasă a spectatorilor le oferă teren prielnic de muncă pe seama întunecului, cel mai dinafară.”

E profund greșit cece pretind unii că spiritismul ar promova religiozitatea dovedind în mod sensibil nemurirea sufletului. Ii contrazic faptele. Nu s'a auzit ca iubitorii întunecului spiritist să fie îndrăgiti biserica, rugăciunea și spovedania în mod sincer, ci numai de ochii lumii. Dar că mulți din aceștia în urma încordării și agitației nervilor au ajuns la balamuc, e fapt încontestat.

În temeiul acestora, Biserica condamnă cu desăvârșire și oprește cu severitate: 1) aranjarea și participarea la ședințe spiritiste. 2) a face pe mediul în practicele acestea. 3) a ceti, vinde, a împrumuta a păstra cărți cari apără și susțin spiritismul: cu atât mai vârtos a edita asemenea cărți: (Produs românesc în acest gen este cartea Sic cogito a lui B. P. Hașdeu). Credincioșilor cari nu se supun acestei porunci li se refuză orice asistență bisericească. Adică nu pot fi delegați în spovedanie, nici împărtașiți cu trupul Domnului. Bine n'nteles după ce mai înainte au fost lămuriti despre chestiunea aceasta și admoniați și ei n'au vrut a asculta.

T. HERINEANU

Ochii Pizmașului

Cari ochii văd mai bine?

Un înțelept a răspuns: „Ochii cari văd mai bine, sunt ochii celor cari pizmuiesc și învrăjbesc, căci văd prin toate casele, la orice depărtare. Ba, acești ochi văd așa de bine, încât adesea văd și ce nu este. .”

dința e numai un izvor de venituri trecătoare și de aceea, la prima încercare, se uită de credință și se trece fără remușcare asupra adevărilor de credință. Biserica noastră catolică a dat dovezi însă strălucite despre dumnezeirea ei și pe această cale, adică prin mucenicia crâncenă ce o suporta fiii ei, dar nu o tăgăduesc nici în fața morții.

Și în timpurile noastre, atât de rătăcite și de îndepărtate de sfințenia celor dintâi veacuri ale Bisericii, ne dă acești eroi din toate clasele sociale. Ar fi de ajuns să deschidem marea carte a mucenicilor din Spania și să cetim mucenicia celor peste 60.000 de preoți și a

celorlalte mii de mireni care și-au dat vieța pentru religia lor catolică.

Voiu aduce numai un fapt concret: Mucenicia avocatului Gonzales Flores, ca pildă de mărturisire a credinței din zilele noastre.

Era de multă vreme căutat la moarte de trimișii satanii. Il urau comuniștii roșii pentru că încuraja pe credincioși să nu se lepede de credință.

Intr'o zi au aflat roșii că avocatul Gonzales Flores era într'o casă unde se adunaseră și alți credincioși. Incepură să spună sfântul Rozariu cu mare evlavie, ca în cele dintâi timpuri ale prigonirilor. Comuniștii

au încunjurat casa și-și încărcară armele. Avocatul le eși înainte și ca altă dată Mântuitorul, îi întrebă și el pe dușmani săi:

— Pe cine căutați?

— Pe avocatul Anaclit Gonzales Flores, răspunseră ei.

— Eu sunt! Dacă mă căutați pe mine, iată-mă închideți-mă! Vă rog însă să nu schingiuiți pe acești tineri.

Era cu el alți doi tineri studenți, inflăcărași conducători ai tineretului catolic. Au fost arestați cu toții. De ceilalți călăii s'au achitat în curând, împușcându-i. Dar pe avocat aveau poruncă să-l chinuiască înainte de a-l omori.

Cu o cruzime de tigr,

călăii îl legară de cele două degete mari dela mâini și-l atârnară de o grindă. Il desbrăcară apoi și îl biciuiră până la sânge. Trei ceasuri a durat această caznă, până când trupul istovit, făcut numai rani, căzu la pământ, rămânând numai degetele atârinate în grindă.. Dar cruzimea nu înceta aici.

Îi hăcuiră carnea pe trup, îl împunseră cu bolduri de fier înroșite. Toate cu scopul doar de va scoate mucenicul vreun cuvânt de hulă la adresa lui Dumnezeu și a bisericii și se va da de partea lor. Zadarnic! Mucenicul n'a scos un cuvânt, ci doar se ruga încet, poate cerea iertare, oa sf. Ștefan, pentru călăii

15.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN FLOREA
fost misionar adventist

HRISTOS N'A VENIT nici la a doua hotărîre a proro- cilor mincinoși

Alt inger conducător adventist apare ca să-i desvinovățească

Când grăește minciună, din ale sale grăește, pentru că minci-
nos este și tatăl minciunii. (Ioan 8,44).

Ziua de 21 Martie 1844 — al doilea timp sorocit ca sfârșit al lumii — a sosit și-a trecut. Prorocii mincinoși însă au rămas de minciună și de data aceasta. Răcnetele acestor oameni mai fărnici decât fariseii din timpul Domnului Hristos, n'au putut străbate la Dumnezeu, El nu ascultă rugăciunile păcătoșilor îngâmfăți, cari după ce fac fel de fel de fără-delegi, se numesc pe sinele „sfinți”, iar celorlalți oameni le strigă cu dispreț: „Retrage-te! Nu mă atinge, căci sunt mai sfânt decât tine!” 1*. Unor astfel de oameni le răspunde Domnul: „Chiar și rugăciunea voastră este urăciune!” 2* 1* Isaia 65,5; 2* Pildele 28,9.

Nenorocii adventiști au fost cuprinși iarăși de întristare și jale neșpus de mare. „Credincioșii și conducătorii soliei I — Ioseph Wolff și William Miller — erau beți spiritual din cauza amăgirilor lor... pentru că cele profetite cu privire la apariția Domnului în 21 Martie 1844 n'au avut loc la timpul indicat, de aceea au căzut în descurajare” 1*. „Mulți păreau a rămânea într'o stare tâmpită, ca și când ar fi dormit; eu — E. G. White — am văzut expresia unei dureri adânci pe fețele lor” 2*. Astfel „au rămas într'o stare de descurajare, până la Iunie 1844” 3*: 1* Solul Misionar II Nr. 1-3 pag. 22 I; 2* Experiențe și viziuni 143 I; 3* Explicația Apocalipsului de reformiști pag. 185 I.

Intr'adevăr s'a împlinit blestemul lui Dumnezeu asupra lor cu cea mai mare exactitate. De aceia zice sfânta Scriptură: „Mirați-vă și vă minunați: aceia au orbit pe alții și au rămas singuri orbi; s'au îmbătat, dar nu de vin, se clatină, dar nu de beutură bețivă; căci Domnul a turnat peste voi un duh de toropeală (somm adânc). El a închis ochii voștri, profetilor și capetele voastre, văzătorilor, le-a scoperit cu vâl. Drept aceea orice descoperire este pentru voi ca grajurile dintr'o carte pecetluită. Dacă le dai cuiva care știe carte și-i zici: „Citește!”, el îți răspunde: „Nu pot, căci ea este pecetluită!” Și dacă o dai cuiva care nu știe carte și-i zici: „Citeș-

te!”, el îți va răspunde: „Nu știu carte!” Și a zis Domnul: „De aceea poporul acesta se apropie de mine și cu gura și cu buzele mă cinstește, dar cu inima este departe, departe, căci teama de mine nu este decât o rânduială omenească învățată dela oameni. De aceea face-voiu pentru poporul acesta minuni fără seamăn. Înțelepciunea celor înțelepți se va pierde și istețimea celor isteți va pieri. Vai de cei adânci la ascuns planurile înaintea Domnului, ca faptele lor să se săvârșească la întunec! Vai de cei cari zic: „Cine ne vede? Cine ne știe?” Isaia 29,9-15.

Nici prin minte nu ne trece cât de perverși și rafinați sunt servii diavolului. Vedem din cuvintele prorocii mincinoase E. G. White, cum ei, par a se întrista și a compătimi starea nenorociților adventiști. Interesant este însă faptul că ei îi deplâng dar numai după ce i-au prins în cursele lor, le-au otrăvit suielele și i-au jefuit de bani ca și cei mai îngrozitori criminali. Aceiași lucrare urană o fac și fiarele sălbatice, îndeosebi tigrii, după ce au supt sângele victimelor prinse în ghiarele lor. Aceasta este plăcerea prorociilor mincinoși.

Ca să le poată ameliora (înbunătăți) starea nenorocitelor victime, și-au ales încă un inger conducător, care să-i desvinovățească pe Ioseph Wolff și William Miller. Acesta e S. S. Snow, cu titlul de președinte.

Iată ce descrie E. G. White, Gerge Storres și S. S. Snow: „Isus și toate cetele cerești priveau cu simpatie și compătimitate asupra credincioșilor cercăți” 1*. De aceia „un alt inger puternic în însărcinat, să se coboare pe pământ. Isus îi dădu o scrisoare în mână și când el se coborî pe pământ, strigă: „A căzut, a căzut Babilonul!” Apoi am văzut pe cei decepționați ridicându-și iarăși ochii spre cer și privind în credință și plini de speranță după apariția Domnului” 2*. „Se înțelege că revenirea lui Hristos, așa cum e anunțată de solia celui dintâi inger — Ioseph Wolff —, e reprezentată prin sosirea mirelui” 3*. Mirele însă

pentru voi. Înaintea Judecătorului Suprem ne vom afla cu toții într'o zi, însă să știți că în cer veți avea în mine un mijlocitor care vă va cere dela Dumnezeu iertare și milă, Eu mor, dar Dumnezeu nu moare! Trăiască Hristos!”

Înainte de a închide sicriul avocatului Fonzales, soția sa, înfrântă de durere, apropie pe cei doi copilași de trupul neînsuflețit al tatălui lor; i-a pus să-l sărute și apoi cu o tărie suprafirească le spuse:

— În amintirea mucenicului, iertați și voi din dragoste către Isus.

Cel mai mărișor dintre copii, de abea în vârstă de 3

n'a venit. „Și cum mirele întârzia să vină, ele (cele zece fecioare, așa se numesc adventiștii ei pe ei) ațâpiră cu toatele și adormiră. Întârzierea mirelui reprezintă sfârșitul timpului când domnul Hristos era așteptat, în 21 Martie 1844” 4*: 1* Experiențe și viziuni 136 I; 2* Idem 143 I; 3* Marea luptă 465 I; 4* Idem 465 II.

„Noi — zice George Storres — ajunserăm în timpul întârzierii, dar nu știam cât timp va dura această întârziere; în această privință adormirăm noi. Unii dintre noi ziceau în somn: „Nu mai stabiliți nici un timp” și așa dormirăm mai departe” 1*. „Cât timp dură timpul întârzierii? O jumătate de an. De unde se poate ști aceasta? — Căci Domnul nostru zice: „la miezul nopții” când mirele întârzie. Viziunea cuprinde în sine 2300 zile noptimi sau zile întregi. O seară sau o noapte este jumătatea fiecărei zile profetice, prin urmare șase luni. Aceasta este așa dar întreaga durată a timpului de întârziere” 2*. Deci „miezul nopții anului profetic, al anului zilnic iudeu, este jumătatea lui Iulie. Anul iudaic începe cu 1 Aprilie” 3*: 1* Solul misionar IV Nr. 3-4 pag. 34 VI; 2* Idem pag. 35 I; 3* Idem Nr. 1-2 pag. 15 I.

„Cum am ajuns noi însă în acest timp de întârziere? Din cauză că noi începutul viziunii de 2300 zile noptimi l-am scotit din Primăvara anului 457 înainte de Hristos în loc să-l fi scotit din Toamna aceluiași an. De aceea ne-am rătăcit în socoteala timpului cu șase luni și câteva zile” 1*. „Întrucât marea zi de expiare din ziua a 10-a a luni a 7-a părea a caracteriza începutul acestei perioade de timp, se deduse de aci că în ziua a 10-a a luni a 7-a după calendarul iudaic, adică 22 Octomvrie 1844, avea să se sfârșească cele 2300 zile noptimi, iar timpul curățirii Sanctuarului avea să se înceapă” 2*. „Ziua de 22 Octomvrie 1844 fu privită ca ziua venirii Domnului Hristos, pentru a curăți pământul prin nimicirea păcatului și a păcătoșilor, și pentru a acorda nemurirea celor care îl așteaptă la 22 Octomvrie 1844” 4*: 1* Solul misionar IV Nr. 3-4 pag. 33 III; 2* Idem 34 I; 3* Marea luptă 473 II.

Adventiștii trântiți de prorocii mincinoși în groapa întunerecului celui mai des, din nou umblă zăpăciți, pipăind ca și orbii în miezul zilei, când soarele e mai luminos; caută și nu găsesc ce doresc. Așa este scris soarta și starea lor în sfânta Scriptură, iar ei strigau mereu în descurajarea lor: „Umblăm

ani, se urcă pe masa de lângă sicriul tatălui său și salută pe scumpul lor tată cu aceste cuvinte: „Tată scump, acumă că ești în paradis, roagă-te pentru mama și pentru noi. Vom veni cât de curând să te vedem. Salută și pentru noi pe Hristos Rege. Spune-I că-L iubim”. Și glasul micuțului se perdu în izbucnirea de plâns al celor din față.

Cerul se deschise pentru a primi în triumf un nou mucenic al credinței, iar istoria Bisericii a înregistrat o pildă mai mult, dată de un erou al său, un fiu care și-a mărturisit credința în fața oamenilor.

Pr. D. LUCACI (din Aurora Franciscană)

de-a băjbăitul, ca orbii pe lângă zid; ca și cei fără ochi băjbăiam mereu, ne poticnim în miezul zilei ca și pe inserate; sănătoși dar suntem ca niște morți. Mormăim toți ca urșii, gemem ca porumbița, așteptăm dreapta hotărîre, dar nu este; mântuirea, dar ea este departe de noi” 1*. Noi așteptăm lumina, dar iată întunerecul; așteptăm revărsatul zorilor, dar umblăm în besnă” 2*. Aceasta li s'a întâmplat pentru „necredința și tăgăda Domnului, căderea dela credință în Dumnezeu, grăirea minciunii și răzvrătirea, născocirea și cugetarea de fapte viclene” 3*. Cu toate acestea sfânta Scriptură le zice: „Iată mâna Domnului nu e prea scurtă ca să mântuiască și urechia lui prea tare ca să nu audă” 4*. „Nu mai faceți rău.. Incetați odată!” 5*. Ieșiți din mijlocul lor (a porocilor mincinoși și a tuturor răufăcătorilor) și vă osebiți zice Domnul; și de necurat să nu vă atingeți, și eu vă voiu primi pe voi. Și eu voiu fi vouă Tată, vi voi veți fi mie fii și fete, zice Domnul Atotputernicul” 6*: 1* Isaia 59,10-11; 2* Isaia 59,9; 3* Isaia 59,13; 4* Isaia 5,1; 5* Isaia 1,16; 6* II Corinteni 6,17-18.

Dar nenorocii sectari sunt atât de întunecați încât nu pot face nici'o deosebire între bine și rău. De aceea când Dumnezeu le oferă mâna Sa miloasă și iubitoare prin preoții Săi, pentru a putea ieși din besna întunerecului, ei o resping cu toate puterile, și mai bucuroși rămân în întunec, ca și sobolii (cârțițele) decât să iasă la lumina adevărului dumnezeu și să fie mântuiți.

Ultimul drum al Reginei Maria

Sicriul Reginei Maria, invăluit în aur, violet și culoare neagră de doliu, pe un atet de tun tras de 6 cai, în bubuitul neîntrerupt al tunurilor ce vestesc marele și tristul eveniment: — ultimul drum, — părăsește pentru totdeauna Capitala, îndreptându-se domol prin mijlocul durerii muiată în lacrimi spre gara Mogoșoaia.

Zdrobit de durere pășește Suveranul Țării, în urma sicriului, urmat de alte distinse rudeni și de înalții demnitari străini și ai Țării.

În gara Mogoșoaia ridicată pe umerile ofițerilor, Regina este ridicată în tren pentru a face drumul din urmă, până la mănăstirea Argeș zidită de meșterul Manole, unde după masă în ziua de 24 Iulie a. c. a fost așezată la locul de vecinică odihnă.

Odihnească în pace!

PENTRU INIMA COPIILOR

Cruce în carne

Intr'o țară îndepărtată unde trăesc altfel de oameni; nu ca la noi, niște oameni cu pieile negre și cu obiceiuri urâte, s'a dus un preot din țările noastre, pentruca să propovăduiască învățăturile lui Hristos.

Aici, la început, a fost primit cu foarte mare dușmănie, mai ales că era cu pielea albă așa cum sunteți și voi și pentrucă a început să-i mustre și să le arate că nu fac bine ceia ce fac, prin faptul că se rugau la foc, alții, la câte un animal, iar alții credeau în vrăjitorii lor care erau niște oameni vicleni și răi.

Dar mai târziu, prin bunătațea care le-o arăta și prin felul lui de a se purta, câștigă încetul cu încetul câte un păgân care se boteza în legea Domnului.

Intr'una din familiile care se încreștinase era un copilăș de 9 ani cu numele Ludovic, căruia îi plăcea foarte mult să învețe catechismul și iubia foarte mult pe Isus. Ca semn al credinței sale purta întodeauna la gât o mică cruciuliță; dăruită de către părintele misionar.

Intr'o zi pe când mergea ca să asculte lecția de catechism, alți copii, păgâni vrând să-și bată joc de el l-au prins și i-au luat cruciulița și i-au zis:

— Acum să vedem cu ce o să ne mai areți că ești creștin.

Ludovic n'a zis nimic, dar când s'a reîntors spre casă i-a venit un gând și când a ajuns l-a și făcut. A luat un cuțit ascuțit și cu vârful și-a făcut pe piept o cruce, sângele curgea pârâu, dar el n'a plâns ci cu bucurie a zis:

— Aceasta n-os'o mai puteți lua!

Vedeți ce mult a iubit Ludovic crucea? Să vă fie ca exemplu.

M. Moșu

Cauză mică -- efecte mari

Alexandru Macedon poartă pe drept cuvânt titlul de „cel Mare“ căci pecinealtul mai găsim al cărui nume să mai supraviețuiască încă după 2000 de ani, în amintirea popoarelor pe care le-a supus?

Alexandru avea 20 ani când urcă pe tronul Macedoniei și, în timpul celor 12 ani cât a domnit, a trecut ca un meteor dealungul lumii vechi, supunând regate și răsturnând dinastii.

El învinse Grecia, traversă Helespontul, apoi distruse forțele persane și supuse Fenicia și

Siria, pătrunse în Egipt și fondă orașul Alexandria. Apoi reveni asupra Persiei pe care o cucerii cu totul.

Dar el nu se mulțumi cu aceste succese și se îndreptă mai înainte spre Orient, pentru a pătrunde în Punjab în India, unde, în zilele noastre încă, numele de Sikander Julkarn (Alexandru cel Mare) e respectat. El se opri atunci, căci armata lui epuizată refuză să mai înainteze. Reveni înspre Persia și se instalează în Babilon pentru a se gândi la noi cuceriri și pentru a mai putea încă mări imperiul său, legându-l de Arabia.

Dar atunci surveni un tănțar, care se așeză pe brațul lui Alexandru și-l înțepă. Acest tănțar îi transmite paludismul. O febră foarte puternică lovi pe cuceritor și 11 zile mai târziu, organismul său slăbit de excese și aventuri, îl făcu să scoată ultimul suspin. Cum să știm care ar fi fost cursul evenimentelor dacă s'ar fi cunoscut atunci un medicament contra paludismului și dacă, în loc de a se oferi sacrificii zadarnice lui Asclepios, s'ar fi administrat învingătorului o poză eficientă de chinină, care l'ar fi pus pe picioare în 8 zile și i-ar fi permis să întreprindă cucerirea Arabiei și să-și desfășoare facultățile sale de om de stat, consolidând enormul imperiu al Asiei?

Hazuri

AMĂGIRE

— Înainte de căsătorie soțul meu îmi făgăduia că are să-mi pună totul la picioare...

— Și acuma?
— Acum, mi le aruncă toate în cap.

CUGETARE

— Măi Mitică! E trist lucru să mori de tânăr.

— Chiar mă gândeam și eu?

— La ce?
— Că-i trist lucru să mori tânăr, și pe urmă toată viața ta să fii mort.

FĂRĂ FIR

— Domnule Inginer, ași vrea să văd și eu odată barem, vr'un aparat de telegrafie fără fir.

— Vino cu mine să ți-l arăt chiar acuma.

Inginerul ajungând la aparat începe să-i explice: „acesta-i firul care face legătura cu...“

— Domnule inginer, nu-mi arătați asta, arătați-mi aparatul de telegrafie fără fir!

— Acesta este!
— Atunci de ce-i zice fără fir, uite câte fire sunt aici!

TÂRG

Intr'o prăvălie, o doamnă încearcă o pălărie.

— Imi place pălăria aceasta.
— Da e drăguță.
— Imi șade bine cu ea?
— Vă face cu 20 de ani mai tânără.

— Atunci n'o iau!
— Dece?
— Eu nu sunt decât de 19 ani...

CONFUZIE

— Inchipuiți-vă, azi noapte mi-a intrat un hoț în casă... Dar a pățit-o!

— Cum așa?
— Bietul om e la spital... Nevasta mea, a crezut că sunt eu.

RECLAMĂ

Intr'o vitrină sunt puse pentru reclamă diferite aparate de radio. Pe unul din ele este scris: „Se aud toate posturile, chiar și cele din Lună“.

Unul care avea acasă radio și nu putea să prindă nici Bucureștii, întră în prăvălie și cere să audă emisiunile din Lună.

Instalatorul învârte șuruburi și se aude un zgomot ce-ți spârgea urechile.

— Bine, domnule, da ce-i asta?

— Muzică modernă din Lună!..

SCUZĂ

— Iertați-mă, domnule director, dacă sosesc prea târziu, dar, azi dimineață, am fost găsit în nesimțire în odaia mea!

— Dar ce s'a întâmplat cu dumneata?

— Am uitat să pun să-mi sune ceasul la ora 6.

BUCURIE

— Dragă bărbate, am o mulțime de lucruri despre care trebuie să vorbesc cu tine!

— Slavă Domnului! Căci de obicei vorbești cu mine numai despre lucruri ce zici că nu le ai..

CE ESTE O ZI

E o pagină din cartea vieții. E o parte din viața noastră. Intr'o zi poți pierde o avere întreagă. Intr'o zi ai să pierzi tot ce ai în lume: prieteni, bani, mărire, plăcere!

O amânare de o zi, poate să-ți aducă, în loc de fericire, osânda veșnică.

Osândiții din iad ar dori ferbinte o zi numai să mai poată avea pe pământ, ca să îndrepte ce au stricat, dar nu li se dă.

— Ce s'a făcut într'o singură zi, nu se va strica o veșnicie întreagă.

O zi prețuește atîta, cât o veșnicie întreagă, căci într'o zi, ba, chiar într'o clipă poți câștiga cerul, dar îl poți și pierde pe veci.

Nimic nu e mai scump ca timpul. O zi pierdută nu o mai poți chema înapoi.

Isus din Cer

Isus din Ceruri ne privește, Ne mângăie de-acolo de sus, În lupta grea ne întărește Și e cu noi precum ne-a spus.

Nu-i farmec dulce 'n lumea toată, Nu-i bucurie pe pământ Cum e iubirea lui curată Cum este dorul lui cel sfânt.

Din ceriu 'nalt și plin de stele În piept cu foc ma săgetat Să nu mai poată să mă 'nșele Nimic ce-i rău și ce-i păcat.

Să nu mai poată amăgirea Plăcerilor fără de noroc Să-mi schimbe mîntea și gândirea Simțirea inimii, de loc.

Viața mea-i Mântuitorul Iubirea lui m'a fermecat, În pieptul meu Mângăietorul Nestinsul foc mi-a așezat.

Uitata-m tot ce e pe lume Uitata-m tot ce este rău. Ce am în suflet nu pot spune Și e rănit sufletul meu.

Dar rana 'ceasta e de moarte Și nu se poate vindeca Isuse, și-i adâncă foarte, E rana din iubirea Ta.

Dar nici nu-i vreau tămăduirea De rana aceasta vreau să mor Căci ea e toată fericirea Și bucuria sfinților.

Nu vă pierdeți timpul

căutând în ziare și reviste articole cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție specială creată și bine organizată pentru aceasta poate face acest lucru mai bine și mai

efțin ca dvs.

„Serviciul Gazetelor“

Agenție internațională de presă și publicitate
BUCUREȘTI, str. Sf. Constantin 24
telefon 3-16-15.

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din străinătate, tot cese scrie în presa din toată lumea și procură tăeturi de presă asupra oricărui personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă interesează.

POȘTA GAZETEI

Am primit și chitam cu mulțumire următoarele abonamente sosite dela ultimul număr până la 26 Iulie 1938.

Cluj câte 100 lei: *Rusu Susana și Topan Iuliu.*

Provincie câte 100 lei: *Paul Lăuran-Groși, Ioan Boeru-Lechința de Mureș, Mera Zoltan-Băsești și Șoncutean Iosif-Ocna-Dejului.*

CANTOR DIPLOMAT caută post: Este absolvent al școlii de cantor la biserică, al diecezei rom. unite de Cluj—Gerla.

Adresa la Gazeta „Viața Creștină“.

TIP. „VIAȚA CREȘTINĂ“ CLUJ